

योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकीय सातव्या-दिवशी अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक तीन

लाल द्राक्षारसाचा द्राक्षमळा

Jeff Pippenger

2025-12-03

आपण मागील लेखाचा शेवट या प्रश्नाने केला होता, “या संकल्पना स्थिर झाल्यानंतर हा प्रश्न विचारला जाऊ शकतो की 9/11 रोजी योएलचे पुस्तक हे पेत्राने पेन्टेकॉस्टच्या दिवशी ओळखून दिलेला संदेश कसे बनले?”

पेत्र त्या गोष्टीची ओळख करून देत होता की पेन्टेकॉस्टच्या दिवशी योएलची भविष्यवाणी पूर्ण होत होती; आणि तो काळबिंदू पेन्टेकॉस्टीय ऋतूच्या समाप्तीची खूण करतो. पेन्टेकॉस्टीय ऋतूत प्रारंभी पवित्र आत्म्याचे एक प्रकटीकरण झाले, आणि नंतर शेवटी पवित्र आत्म्याचे अधिक महान प्रकटीकरण झाले. विश्वासाने हे समजून की बायबल आणि भविष्यवाणीचा आत्मा हे दोन्ही योएलचा संबंध उत्तरवृष्टीच्या काळाशी लावतात, आपण जाणू शकतो की योएलचे पुस्तक 9/11 रोजी वर्तमान सत्य झाले; आणि या पुस्तकातील प्रत्येक घटक 9/11 पासून आरंभ होणाऱ्या आणि सात शेवटच्या पीडांपर्यंत, त्यांत त्यांचा समावेश करून, चालणाऱ्या भविष्यसूचक इतिहासाविषयी थेट बोलेल; ज्याला योएल “परमेश्वराचा दिवस” असे संबोधतो.

१८८८ ने जे प्रतिरूपपरित्या दर्शविले होते, त्याप्रमाणे ९/११ रोजी लाओदिकेया संदेशाचे सादरीकरण वर्तमान परीक्षेचे सत्य बनले. यशया त्याच संदेशाचे अठ्ठावन्नाव्या अध्यायात प्रतिरूप दाखवितो, जिथे रणशिंगासारखा आवाज देवाच्या लोकांना त्यांचे अपराध दाखवितो. ज्या “दिवशी” यशया रणशिंगाप्रमाणे आपला आवाज ध्वनित करू लागतो, त्याच दिवशी तो द्राक्षमळ्याचे गीत गातो.

त्या दिवशी तिच्याविषयी असे गा, “लाल द्राक्षारसाची एक द्राक्षबाग.” मी परमेश्वर तिचे रक्षण करतो; मी तिला प्रत्येक क्षणी पाणी घालीन; कोणी तिचे नुकसान करू नये म्हणून, मी रात्रंदिवस तिची राखण करीन. माझ्यामध्ये क्रोध नाही; लढाईत माझ्याविरुद्ध काटेरी झुडपे व काटे कोण उभे करील? मी त्यांच्यामधून जाईन; मी त्यांना एकत्र जाळून टाकीन. किंवा त्याने माझ्या सामर्थ्याचा आधार घ्यावा, म्हणजे तो माझ्याशी शांतता प्रस्थापित करील; आणि तो माझ्याशी शांतता प्रस्थापित करील. तो याकोबापासून येणाऱ्यांना मुळे धरावयास लावील; इस्राएल फुलेल व कळी धरेल, आणि जगाच्या मुखमंडळाला फळांनी परिपूर्ण करील.” यशया 27:2-6.

आधुनिक आध्यात्मिक “इस्राएल शेवटच्या पावसाच्या काळात फुलेल, कळी धरील, आणि जगाच्या पृष्ठभागाला फळांनी परिपूर्ण करील,” कारण पहिला पाऊस रोपाला कळी धरण्यास व फुलण्यास कारणीभूत होतो, आणि शेवटचा पाऊस फळ उत्पन्न करतो. 9/11 रोजी न्यूयॉर्कमधील इमारती कोसळल्या तेव्हा प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील बलवान दूत खाली उतरला आणि शेवटचा पाऊस शिंपडू लागला. त्या वेळी देवाच्या पहारेकऱ्यांनी लाओदिकीया मंडळीकरिता रणशिंग फुंकावयाचे होते. देवाच्या लोकांच्या पापांची ओळख करून देणारा यशयाचा संदेश हा लाल द्राक्षारसाच्या द्राक्षमळ्याच्या गीतासुद्धा आहे. योएलच्या पहिल्या अध्यायात हाच तो संदेश आहे.

पेथुएलाचा पुत्र योएल याच्याकडे आलेले परमेश्वराचे वचन.

हे वृद्धजनहो, हे ऐका; आणि देशातील सर्व रहिवाशांनो, कान द्या. हे तुमच्या दिवसांत घडले आहे काय, किंवा तुमच्या पितरांच्या दिवसांतही? याविषयी तुम्ही आपल्या मुलांना सांगा; आणि तुमची मुले त्यांच्या मुलांना, आणि त्यांची मुले पुढील पिढीला सांगोत.

पामरवर्माने जे सोडले ते टोळाने खाल्ले; आणि टोळाने जे सोडले ते कॅकरवर्माने खाल्ले; आणि कॅकरवर्माने जे सोडले ते अळीने खाल्ले.

जागे व्हा, हे मद्यपीहो, आणि रडा; आणि हंबरडा फोडा, हे सर्व द्राक्षारस पिणाऱ्यांनो, नव्या द्राक्षारसामुळे; कारण तो तुमच्या तोंडापासून दूर करण्यात आला आहे.

कारण एक राष्ट्र माझ्या देशावर चालून आले आहे, ते बलवान आहे, आणि अगणित आहे; त्याचे दात सिंहाचे दात आहेत, आणि त्याच्या दाढा महान सिंहाच्या दाढांसारख्या आहेत. त्याने माझी द्राक्षवेल उजाड केली आहे, आणि माझे अंजिराचे झाड सोलून टाकले आहे; त्याने ते पूर्ण उघडे-बोडके केले आहे, आणि दूर फेकून दिले आहे; त्याच्या फांद्या पांढऱ्या झाल्या आहेत. आपल्या तरुणपणाच्या पतीसाठी गोणपाट नेसलेल्या कुमारिकेसारखा विलाप कर. परमेश्वराच्या मंदिरातून अन्नार्पण व पेयार्पण बंद झाले आहे; याजक, परमेश्वराचे सेवक, शोक करीत आहेत. शेत उजाड झाले आहे, भूमी शोक करीत आहे; कारण धान्य नष्ट झाले आहे; नवीन द्राक्षारस आटून गेला आहे, तेल क्षीण झाले आहे.

हे शेतकऱ्यांनो, लज्जित व्हा; हे द्राक्षमळे सांभाळणाऱ्यांनो, गहू आणि जव यांमुळे विलाप करा; कारण शेतातील पीक नष्ट झाले आहे. द्राक्षवेल सुकून गेली आहे, आणि अंजिराचे झाड कोमेजले आहे; डाळिंबाचे झाड, खजुराचे झाड, तसेच सफरचंदाचे झाड, म्हणजे शेतातील सर्व झाडे वाळून गेली आहेत; कारण मनुष्यपुत्रांमधून आनंद कोमेजून गेला आहे.

हे याजकहो, कंबर बांधा आणि विलाप करा; हे वेदीचे सेवकहो, हंबरडा फोडा; या, माझ्या देवाचे सेवकहो, रात्रीभर गोणपाट परिधान करून पडून रहा; कारण अन्नार्पण आणि पेयार्पण तुमच्या देवाच्या घरातून रोखले गेले आहे. उपवास पवित्र ठरवा, गंभीर सभा बोलवा, ज्येष्ठांना आणि देशातील सर्व रहिवाशांना तुमच्या देव परमेश्वराच्या घरात एकत्र जमवा, आणि परमेश्वराकडे धावा, “हाय त्या दिवसासाठी!” कारण परमेश्वराचा दिवस जवळ आला आहे, आणि तो सर्वशक्तिमानाकडून येणाऱ्या विनाशाप्रमाणे येईल. अन्न आमच्या डोळ्यांसमोरून नाहीसे झाले नाही काय? होय, आनंद आणि हर्षही आमच्या देवाच्या घरातून नाहीसे झाले आहेत. बियाणे आपल्या ढेकळांखाली कुजून गेले आहे, कोठारे उजाड पडली आहेत, धान्याची कोठी मोडून पडली आहेत; कारण धान्य वाळून गेले आहे. पशू कसे कण्हत आहेत! गुरांचे कळप व्याकुळ झाले आहेत, कारण त्यांना कुरण नाही; होय, मेंढ्यांचे कळपही उजाड झाले आहेत.

हे परमेश्वरा, मी तुझ्याकडे आक्रोश करीन; कारण अग्नीने अरण्यातील कुरणे भस्मसात केली आहेत, आणि ज्वाळने शेतातील सर्व वृक्ष जाळून टाकले आहेत. शेतातील पशूही तुझ्याकडे आक्रोश करीत आहेत; कारण पाण्याचे प्रवाह आटून गेले आहेत, आणि अग्नीने अरण्यातील कुरणे भस्मसात केली आहेत. योएल 1:1-20.

योएलच्या पहिल्या अध्यायात देवाच्या द्राक्षमळ्याच्या विनाशाचा उल्लेख केला आहे. यशया “तो दिवस” असा स्थापित करतो की तो उत्तरकालीन पावसाच्या आरंभाचा दिवस आहे, कारण त्या दिवशी वनस्पती फुलू व कळी धरू लागतात. देवाचे लोक “मुळे धरतील,” “फुलतील व कळी धरणार,” आणि “फळाने” पृथ्वी भरून टाकतील, असे यशया आपल्याला सांगतो, ही गोष्ट तीन टप्प्यांच्या प्रगतिशील इतिहासाचे चित्रण करते. एखादी वनस्पती जमिनीत “मुळे धरते.” म्हणून “मुळे धरणे” म्हणजे जमिनीवर उभे राहणे; आणि ती जमीन म्हणजे तळमजला किंवा पाया होय. जे “याकोबामधून बाहेर येतात” ते “मुळे धरतात,” आणि त्यानंतर त्यांना “इस्त्राएल” असे संबोधले जाते. जे लाओदिकीया अनुभवातून बाहेर येतात त्यांना नंतर फिलाडेल्फियन असे म्हटले जाते; तथापि, तो अनुभव टिकवून ठेवण्यासाठी एका परीक्षेच्या प्रक्रियेत विजय आवश्यक असतो, आणि त्या प्रक्रियेचा शेवट रविवारच्या कायद्याजवळ होतो.

याकोब (हक्क बळकावणारा) आणि इस्त्राएल (विजय मिळवणारा) यांचा भविष्यसूचक संबंध हे दर्शवितो की 9/11 ला जे पायाभूत तत्त्वांकडे परत येऊन “मुळे धरतात”, ते तेथे आणि त्याच वेळी करारसंबंधात प्रवेश करतात. भविष्यसूचक अर्थाने नावातील बदल हा कराराचे प्रतीक आहे, जसे अब्राम ते अब्राहाम, साराय ते सारा, याकोब ते इस्त्राएल, आणि इतरांच्या बाबतीत दर्शविले आहे. त्या वचनात, 9/11 ला जुन्या पायाभूत सत्यांकडे परत आलेल्यांनी करारसंबंधात प्रवेश केला, त्या वेळी पाऊस फुले व कळ्या उत्पन्न करू लागला होता. रविवारच्या कायद्याच्या वेळी संपूर्ण जग “फळांनी” परिपूर्ण होईल, कारण त्यावेळी पाऊस मोजमापाविना ओतला जाईल.

यश्याने यशयाशी सुसंगत असले पाहिजे, आणि अर्थातच इतर सर्व संदेष्ट्यांशीही; परंतु यश्याने तुतारीप्रमाणे आपला आवाज उंच करावा आणि द्राक्षमळ्याच्या गीताच्या संदर्भात लाओदिकीया येथील सप्तम-दिवसीय अँडव्हॅटिस्टांना त्यांची पापे दाखवावी. ते गीत येशूने द्राक्षमळ्याच्या दृष्टांतात गायिले. द्राक्षमळ्यामुळे तो रडला, जेव्हा त्याने कूसापूर्वी अखेरच्या वेळी यरुशलेमकडे दृष्टिक्षेप टाकला; कारण त्याला ठाऊक होते की प्राचीन इस्राएल त्यांच्या परीक्षाकालाच्या समाप्तीपर्यंत पोहोचले होते आणि देवाचे करारबद्ध लोक म्हणून त्यांना वगळले जात होते. त्याच वेळी ख्रिस्त अशा लोकांबरोबर करारात प्रवेश करीत होता, जे देवाच्या द्राक्षमळ्यातून योग्य फळे उत्पन्न करतील. आरंभीच्या जोशवाच्या द्राक्षमळ्याच्या कथेत असो किंवा शेवटच्या येशूच्या कथेत, जे नवे करारबद्ध लोक बनले त्यांनी एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतीकत्व केले.

ख्रिस्ताने यशयाच्या द्राक्षमळ्याविषयीच्या भविष्यवाणीचा उल्लेख केला, तसेच सिस्टर व्हाईट यांनीही केला.

“द्राक्षमळ्याची ही दृष्टांतकथा केवळ यहूदी राष्ट्रालाच लागू होत नाही. तिच्यात आपल्यासाठीही एक धडा आहे. या पिढीतील मंडळीला देवाने मोठे विशेषाधिकार व आशीर्वाद बहाल केले आहेत, आणि त्यानुरूप फळांची तो अपेक्षा करतो.” Christ Object Lessons, 296.

स्पिरिट ऑफ प्रॉफेसीमधील शेवटच्या विधानापर्यंत नेणारा उतारा वाचणे बोधप्रद आहे.

“अध्याय 23—परमेश्वराचा द्राक्षमळा”

“यहूदी राष्ट्र”

“दोन पुत्रांचा दाखला दिल्यानंतर द्राक्षमळ्याचा दाखला सांगितला गेला. पहिल्या दाखल्यात, ख्रिस्ताने यहूदी शिक्षकांसमोर आज्ञापालनाचे महत्त्व ठेवले होते. दुसऱ्या दाखल्यात, त्याने इस्राएलवर प्रदान केलेल्या समृद्ध आशीर्वादांकडे निर्देश केला, आणि त्यांच्यामध्ये त्यांच्या आज्ञापालनावर देवाचा हक्क प्रकट केला. त्याने त्यांच्या समोर देवाच्या हेतूचे वैभव ठेवले, जे आज्ञापालनाद्वारे ते पूर्ण करू शकले असते. भविष्यावरील पडदा दूर करून, त्याने दाखवून दिले की, त्याच्या हेतूची पूर्तता करण्यात अपयशी ठरल्यामुळे, संपूर्ण राष्ट्र त्याचा आशीर्वाद गमावत होते, आणि स्वतःवर विनाश ओढवून घेत होते.”

“‘एक गृहस्वामी होता,’ ख्रिस्त म्हणाला, ‘ज्याने द्राक्षमळा लावला, आणि त्याभोवती कुंपण घातले, आणि त्यात द्राक्षरस काढण्याचा घाणा खणला, आणि एक मनोरा बांधला, आणि तो मळा कुळांना मक्त्याने दिला, आणि तो दूरदेशी निघून गेला.’”

या द्राक्षमळ्याचे वर्णन संदेष्टा यशया यांनी दिले आहे: ‘आता मी माझ्या परमप्रियासाठी, त्याच्या द्राक्षमळ्याविषयी माझ्या प्रियकराचे गीत गाईन. माझ्या परमप्रियाचा एक अतिशय फलद्रूप डोंगरावर द्राक्षमळा होता; आणि त्याने त्याभोवती कुंपण घातले, त्यातील दगड वेचून काढले, आणि त्यात उत्तम दर्जाची वेल लावली, आणि त्याच्या मध्यभागी एक बुरूज बांधला, आणि त्यात एक द्राक्षरसकुंडही केला; आणि त्याने अपेक्षा केली की त्यातून द्राक्षे उत्पन्न व्हावीत.’ यशया ५:१, २.

“शेतकरी अरण्यातून जमिनीचा एक तुकडा निवडतो; तो त्याला कुंपण घालतो, साफ करतो, नांगरतो, आणि उत्तम वेलींनी त्याची लागवड करतो, समृद्ध पीकाची अपेक्षा बाळगून. ही भूमी, अशिक्षित पडिक प्रदेशापेक्षा श्रेष्ठ असल्यामुळे, तिच्या मशागतीत केलेल्या आपल्या काळजी व परिश्रमांचे फल दाखवून ती स्वतःचा गौरव करील, अशी त्याची अपेक्षा असते. त्याप्रमाणे देवाने जगातून एक लोकसमुदाय निवडला होता, जे ख्रिस्ताद्वारे प्रशिक्षित व शिक्षित व्हावेत म्हणून. संदेष्टा म्हणतो, ‘सैन्यांचा परमेश्वर याचा द्राक्षमळा म्हणजे इस्राएलाचे घराने, आणि यहूदाचे लोक म्हणजे त्याची मनोहर रोपटी.’ Isaiah 5:7. या लोकांवर देवाने महान विशेषाधिकार बहाल केले होते, आपल्या विपुल कृपेमधून त्यांना समृद्धपणे आशीर्वाद देऊन. त्यांनी फळ उत्पन्न करून त्याचा गौरव करावा, अशी त्याची अपेक्षा होती. त्यांनी त्याच्या राज्याची तत्त्वे प्रकट करावयाची होती. पतित व दुष्ट जगाच्या मध्यभागी त्यांनी देवाचे चरित्र प्रतिनिधित्व करावयाचे होते.”

“परमेश्वराच्या द्राक्षमळ्याप्रमाणे त्यांनी अन्यजाती राष्ट्रांच्या फळांपेक्षा सर्वथा भिन्न असे फळ उत्पन्न करावयाचे होते. या मूर्तिपूजक लोकांनी स्वतःला दुष्टता करण्यास अर्पण करून टाकले होते. हिंसा व अपराध, लोभ, जुलूम, आणि अत्यंत भ्रष्ट आचरण, यांत ते कोणत्याही बंधनाविना लिप्त झाले होते. अधर्म, अधःपतन, आणि दारिद्र्य ही त्या भ्रष्ट वृक्षाची फळे होती. याच्या ठळक विरुद्ध, देवाच्या लागवडीच्या द्राक्षवेलीवर येणारे फळ असणे अपेक्षित होते.”

“मोशेला जसा देवाचा स्वभाव प्रकट झाला होता, तसा तो दर्शविण्याचे विशेषाधिकार यहुदी राष्ट्रास देण्यात आले होते. मोशेच्या, ‘तू मला तुझे वैभव दाखव,’ या प्रार्थनेच्या उत्तरात प्रभूने प्रतिज्ञा केली, ‘मी माझे सर्व कल्याण तुझ्यासमोरून जाऊ देईन.’ Exodus 33:18, 19. ‘आणि परमेश्वर त्याच्या समोरून गेला आणि घोषित केले, प्रभू, प्रभू देव, दयाळू व कृपाळू, दीर्घशांत, आणि कल्याण व सत्य यांनी परिपूर्ण, हजारोंवर दया राखणारा, अधर्म, अपराध व पाप क्षमा करणारा.’ Exodus 34:6, 7. हेच ते फळ होते जे देवाला आपल्या लोकांकडून अपेक्षित होते. त्यांच्या स्वभावाच्या पवित्रतेत, त्यांच्या जीवनाच्या पावित्र्यात, त्यांच्या दयेतील, प्रेमळ कृपेत व करुणेत, त्यांनी हे प्रकट करावयाचे होते की ‘परमेश्वराचा नियम परिपूर्ण आहे, जो आत्म्याचे पुनर्स्थापन करतो.’ Psalm 19:7.”

“यहुदी राष्ट्राद्वारे सर्व लोकांना समृद्ध आशीर्वाद प्रदान करणे हा देवाचा उद्देश होता. इस्राएलद्वारे त्याचा प्रकाश संपूर्ण जगात प्रसृत होण्यासाठी मार्ग तयार केला जाणार होता. जगातील राष्ट्रांनी भ्रष्ट आचरणांचे अनुसरण केल्यामुळे देवाचे ज्ञान गमावले होते. तरीही, आपल्या दयेमुळे देवाने त्यांना अस्तित्वातून नाहीसे केले नाही. आपल्या मंडळीमार्फत त्यांच्याशी परिचित होण्याची संधी त्यांना द्यावी, असा त्याचा उद्देश होता. आपल्या लोकांद्वारे प्रकट झालेली तत्त्वे मनुष्यामध्ये देवाची नैतिक प्रतिमा पुनर्स्थापित करण्याचे साधन ठरावीत, अशी त्याची योजना होती.”

“याच हेतूच्या पूर्ततेसाठी देवाने अब्राहामाला त्याच्या मूर्तिपूजक नातलगांपासून बाहेर बोलाविले आणि त्याला कनान देशात वास करण्याची आज्ञा दिली. ‘मी तुझ्यापासून एक महान राष्ट्र निर्माण करीन,’ तो म्हणाला, ‘आणि मी तुला आशीर्वाद देईन, तुझे नाव मोठे करीन; आणि तू आशीर्वादस्वरूप होशील.’ उत्पत्ति 12:2.”

“अब्राहामाचे वंशज, याकोब व त्याची संतती, यांना मिसरमध्ये आणण्यात आले, जेणेकरून त्या महान व दुष्ट राष्ट्राच्या मध्यभागी ते देवाच्या राज्याची तत्त्वे प्रकट करतील. योसेफची सचोटी आणि संपूर्ण मिसरी लोकांचे जीव वाचविण्याच्या त्याच्या अद्भुत कार्यात ख्रिस्ताच्या जीवनाचे एक प्रतिरूप होते. मोशे आणि इतर अनेक जण देवासाठी साक्षीदार होते.”

“इस्राएलाला मिसरदेशातून बाहेर काढताना, प्रभूने पुन्हा एकदा आपले सामर्थ्य आणि आपली दया प्रकट केली. त्यांची दास्यातून सुटका करताना केलेली त्याची अद्भुत कृत्ये आणि अरण्यातील त्यांच्या प्रवासात त्याने त्यांच्याशी केलेला व्यवहार हा केवळ त्यांच्या हितासाठीच नव्हता. ही सभोवतालच्या राष्ट्रांसाठी एक बोधप्रद दृश्य ठरावी अशी होती. प्रभूने स्वतःला सर्व मानवी सत्ता आणि वैभवापेक्षा श्रेष्ठ देव म्हणून प्रकट केले. आपल्या लोकांच्या वतीने त्याने केलेली चिन्हे आणि अद्भुते यांनी निसर्गावर आणि निसर्गाची उपासना करणाऱ्यांतील सर्वांत महानांवर असलेले त्याचे प्रभुत्व दर्शविले. देव ज्या प्रकारे गर्विष्ठ मिसरदेशातून गेला, त्याच प्रकारे तो अखेरच्या दिवसांत पृथ्वीवरून जाईल. अग्नी, वादळ, भूकंप आणि मृत्यू यांच्या साहाय्याने महान ‘मी आहे’ याने आपल्या लोकांचे उद्धार केले. त्याने त्यांना दास्यभूमीतून बाहेर काढले. त्याने त्यांना ‘महान आणि भयावह अरण्यातून, जेथे जहाल सर्प, विंचू आणि दुष्काळ होता,’ नेले. Deuteronomy 8:15. त्याने त्यांच्यासाठी ‘चकमकीच्या खडकातून’ पाणी काढले, आणि ‘स्वर्गातील धान्याने’ त्यांना अन्न दिले. Psalm 78:24. ‘कारण,’ मोशे म्हणाला, ‘प्रभूचा वाटा म्हणजे त्याचे लोक; याकोब हा त्याच्या वारशाचा हिस्सा आहे. त्याला त्याने वाळवंटी भूमीत, निर्जन, भयाण गर्जणाऱ्या अरण्यात शोधले; त्याला त्याने सर्व बाजूंनी वेढले, त्याला शिकविले, त्याला आपल्या डोळ्यांच्या बुबुळाप्रमाणे जपले. जशी गरुडिणी आपले घरटे हलविते, आपल्या पिलांवर घिरट्या घालते, आपले पंख पसरविते, त्यांना उचलून आपल्या पंखांवर वाहते; तसे प्रभू एकटाच त्याला चालवीत होता, आणि त्याच्याबरोबर कोणताही परका देव नव्हता.’ Deuteronomy 32:9-12. अशा रीतीने त्याने त्यांना स्वतःजवळ

आणले, जेणेकरून ते परात्पराच्या सावलीखाली वास करीत राहावेत.”

“इझ्राएलच्या संततीच्या अरण्यातील भ्रमंतीत ख्रिस्त त्यांचा नेता होता. दिवसा मेघस्तंभात आणि रात्री अग्निस्तंभात आच्छादित होऊन, त्याने त्यांचे नेतृत्व केले व त्यांना मार्गदर्शन केले. त्याने त्यांना अरण्यातील संकटांपासून सुरक्षित ठेवले, त्यांना वचनदत्त देशात आणले, आणि देवाला मान्य न करणाऱ्या सर्व राष्ट्रांच्या दृष्टीसमोर त्याने इझ्राएलला स्वतःची निवडलेली संपत्ती, परमेश्वराची द्राक्षमळा, म्हणून स्थापन केले.”

“या लोकांकडे देवाची वचने सोपविण्यात आली होती. त्यांना त्याच्या नियमशास्त्राच्या आज्ञांनी वेढून ठेवण्यात आले होते—सत्य, न्याय आणि पवित्रता यांच्या शाश्वत तत्त्वांनी. या तत्त्वांचे पालन हे त्यांचे संरक्षण ठरणार होते, कारण ते त्यांना पापी आचरणांद्वारे स्वतःचाच विनाश करण्यापासून वाचवणार होते. आणि द्राक्षमळ्यातील मनोऱ्याप्रमाणे, देवाने त्या देशाच्या मध्यभागी आपले पवित्र मंदिर स्थापन केले.”

“ख्रिस्त हा त्यांचा शिक्षक होता. जसा तो अरण्यात त्यांच्याबरोबर होता, तसाच तो अद्यापही त्यांचा शिक्षक आणि मार्गदर्शक असणार होता. निवासमंडपात आणि मंदिरात त्याचे तेज कृपासनावर वसलेल्या पवित्र शेखिनामध्ये नांदत होते. त्यांच्या वतीने तो आपल्या प्रेम आणि सहनशीलतेचे वैभव सतत प्रकट करीत होता.

“देवाने आपल्या इझ्राएल लोकांना स्तुती आणि गौरव असे बनविण्याची इच्छा धरली होती. त्यांना प्रत्येक आध्यात्मिक लाभ देण्यात आला होता. स्वतःचे प्रतिनिधी ठरतील असा स्वभाव घडविण्यास अनुकूल असलेली कोणतीही गोष्ट देवाने त्यांच्यापासून रोखून धरली नाही.”

“देवाच्या नियमशास्त्राचे त्यांचे आज्ञापालन त्यांना जगातील राष्ट्रांसमोर समृद्धीचे आश्चर्य ठरविले असते. जो त्यांना सर्व प्रकारच्या कुशल कार्यात बुद्धी आणि प्रावीण्य देऊ शकत होता, तोच त्यांचा शिक्षक राहिला असता, आणि आपल्या नियमांच्या आज्ञापालनाद्वारे त्यांना उदात्त व उन्नत केले असते. जर ते आज्ञाधारक राहिले असते, तर इतर राष्ट्रांना ज्या रोगांनी पीडित केले होते त्यांपासून त्यांचे रक्षण झाले असते, आणि त्यांना बुद्धीच्या सामर्थ्याचा आशीर्वाद लाभला असता. देवाचे गौरव, त्याचे महात्म्य आणि सामर्थ्य, त्यांच्या सर्व समृद्धीत प्रकट व्हावयाचे होते. ते याजकांचे आणि राजकुमारांचे राज्य ठरावयाचे होते. देवाने त्यांना पृथ्वीवरील सर्वांत महान राष्ट्र होण्यासाठी प्रत्येक साधनसुविधा पुरविली होती.”

“अत्यंत निश्चित रीतीने ख्रिस्ताने मोशेद्वारे त्यांच्यासमोर देवाचा हेतू मांडला होता, आणि त्यांच्या समृद्धीच्या अटी स्पष्ट केल्या होत्या. ‘तू परमेश्वर तुझा देव याचा पवित्र लोक आहेस,’ तो म्हणाला; ‘परमेश्वर तुझा देव याने पृथ्वीच्या पृष्ठभागावरील सर्व लोकांहून तुला स्वतःसाठी खास लोक व्हावे म्हणून निवडले आहे.... म्हणून जाणून ठेव की परमेश्वर तुझा देव, तोच देव आहे, तो विश्वासू देव आहे, जो त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांबरोबर आणि त्याच्या आज्ञा पाळणाऱ्यांबरोबर हजार पिढ्यांपर्यंत करार आणि दया पाळतो.... म्हणून मी आज तुला ज्या आज्ञा, विधी आणि नियम सांगत आहे, ते तू पाळावेस आणि आचरावेस. म्हणून असे होईल की, जर तुम्ही या नियमांकडे कान द्याल, आणि ते पाळाल व आचराल, तर परमेश्वर तुझा देव तुझ्याबरोबर तो करार आणि ती दया पाळील, जी त्याने तुझ्या पूर्वजांना शपथने दिली होती; आणि तो तुझ्यावर प्रेम करील, तुला आशीर्वाद देईल, आणि तुझी वाढ करील; तो तुझ्या गर्भाचे फळ, तुझ्या भूमीचे फळ, तुझे धान्य, तुझा द्राक्षारस, तुझे तेल, तुझ्या गोधनाची वाढ, आणि तुझ्या मेंढ्यांच्या कळपांना, त्या देशात आशीर्वाद देईल, जो तुझ्या पूर्वजांना देण्याची त्याने शपथ घेतली होती. तू सर्व लोकांहून अधिक आशीर्वादित होशील.... आणि परमेश्वर तुझ्यापासून सर्व रोग दूर करील, आणि मिसरच्या त्या सर्व दुष्ट व्याधी, ज्या तुला माहीत आहेत, त्या तुझ्यावर आणणार नाही.’ अनुवाद 7:6, 9, 11-15.”

“जर त्यांनी त्याच्या आज्ञा पाळल्या असत्या, तर देवाने त्यांना उत्तम गहू देण्याचे, आणि खडकातून मध काढून देण्याचे वचन दिले. तो त्यांना दीर्घायुष्य देऊन तृप्त करील, आणि आपले तारण त्यांना दाखवील.”

“देवाच्या अवज्ञेमुळे आदाम आणि हव्वा यांनी एदेन गमावले होते, आणि पापामुळे संपूर्ण पृथ्वी शापित झाली होती. परंतु जर देवाच्या लोकांनी त्याच्या सूचनांचे पालन केले असते, तर त्यांची भूमी पुन्हा सुपीकता आणि

सौंदर्याने पुनर्स्थापित झाली असती. भूमीच्या लागवडीसंबंधी देवाने स्वतः त्यांना मार्गदर्शन दिले होते, आणि तिच्या पुनर्स्थापनेत त्यांनी त्याच्याबरोबर सहकार्य करायचे होते. अशा प्रकारे, देवाच्या नियंत्रणाखालील संपूर्ण भूमी आध्यात्मिक सत्याचा एक वस्तुपाठ ठरली असती. जशी त्याच्या नैसर्गिक नियमांच्या आज्ञापालनाने पृथ्वी आपली संपत्ती उत्पन्न करणार होती, तशीच त्याच्या नैतिक नियमांच्या आज्ञापालनाने लोकांची अंतःकरणे त्याच्या स्वभावाचे गुण प्रतिबिंबित करणार होती. जिवंत देवाची सेवा व उपासना करणाऱ्यांचे श्रेष्ठत्व अगदी अन्यजातील लोकांनाही ओळखू आले असते.”

“‘पाहा,’ मोशे म्हणाला, ‘मी तुम्हाला विधी आणि न्यायशास्त्रे शिकविली आहेत, जसे परमेश्वर माझ्या देवाने मला आज्ञा केली, की ज्या देशात तुम्ही त्याचा अधिकार घेण्यासाठी जात आहात तेथे तुम्ही तसेच करावे. म्हणून ती पाळा आणि आचरा; कारण राष्ट्रांच्या दृष्टीने हाच तुमचा ज्ञान आणि तुमची समज आहे; ते ही सर्व विधी ऐकतील आणि म्हणतील, खात्रीने हे महान राष्ट्र ज्ञानी आणि समजूतदार लोक आहे. कारण असे कोणते महान राष्ट्र आहे, ज्याच्या इतका देव त्यांच्याजवळ आहे, जसा परमेश्वर आपला देव आपण त्याला ज्या ज्या गोष्टींसाठी हाक मारतो त्या सर्वांत आपल्या जवळ आहे? आणि असे कोणते महान राष्ट्र आहे, ज्याच्याकडे अशी धर्मी विधी आणि न्यायशास्त्रे आहेत, जशी ही सर्व व्यवस्था आहे, जी मी आज तुमच्यासमोर ठेवित आहे?’ अनुवाद 4:5-8.”

“इस्राएलच्या संततीने देवाने त्यांच्यासाठी नेमून दिलेला सर्व प्रदेश ताब्यात घ्यायचा होता. ज्या राष्ट्रांनी खऱ्या देवाची उपासना व सेवा नाकारली होती, त्यांना त्यांच्या मालकीहक्कापासून वंचित केले जाणार होते. परंतु इस्राएलद्वारे देवाच्या स्वभावाच्या प्रकटीकरणाने मनुष्य त्याच्याकडे आकृष्ट व्हावेत, हा देवाचा हेतू होता. सर्व जगाला सुवार्तेचे आमंत्रण द्यायचे होते. बलिदानपद्धतीच्या शिक्षणाद्वारे ख्रिस्त राष्ट्रांसमोर उन्नत केला जाणार होता, आणि जे कोणी त्याच्याकडे पाहतील ते जगतील. कनानी रहाब व मोआबी रूथ यांच्याप्रमाणे ज्यांनी मूर्तिपूजेपासून वळून खऱ्या देवाच्या उपासनेकडे वळण घेतले, त्यांनी त्याच्या निवडलेल्या लोकांशी स्वतःला जोडून घ्यायचे होते. इस्राएलची संख्या वाढत गेली तशी त्यांनी आपली सीमा विस्तारायची होती, जोपर्यंत त्यांचे राज्य संपूर्ण जगाचा समावेश करित नाही.”

“देवाने सर्व लोकांना आपल्या कृपाळू राज्याधीन आणण्याची इच्छा केली. पृथ्वी आनंद व शांततेने परिपूर्ण व्हावी, अशी त्याची इच्छा होती. त्याने मनुष्याची निर्मिती सुखासाठी केली, आणि मानवी अंतःकरणे स्वर्गीय शांतीने परिपूर्ण करण्याची त्याला उत्कट इच्छा आहे. खालील कुटुंबे वरील महान कुटुंबाचे प्रतीक असावीत, अशी त्याची इच्छा आहे.

“परंतु इस्राएलाने देवाचा उद्देश पूर्ण केला नाही. प्रभूने घोषित केले, ‘मी तुला एक उदात्त द्राक्षलता, पूर्णपणे शुद्ध बीजाची, लावली होती; मग तू माझ्याकरिता परक्या द्राक्षलतेच्या अधःपतित रोपट्यात कशी परिवर्तित झालीस?’ यिर्मया 2:21. ‘इस्राएल ही एक रिकामी द्राक्षलता आहे; तो स्वतःसाठी फळ आणतो.’ होशे 10:1. ‘आता, हे यरुशलमचे रहिवाशांनो आणि यहूदाच्या लोकांनो, मी विनंती करतो, माझ्या आणि माझ्या द्राक्षमळ्यामध्ये न्याय करा. माझ्या द्राक्षमळ्यासाठी जे काही अधिक केले जाऊ शकले असते, ते मी त्यात केले नाही असे काय आहे? मग मी द्राक्षांची अपेक्षा केली असता, त्याने रानटी द्राक्षे का उत्पन्न केली? आणि आता चला; मी तुम्हांला सांगतो की मी माझ्या द्राक्षमळ्याचे काय करीन: मी त्याचे कुंपण काढून टाकीन, आणि तो खाल्ला जाईल; त्याची भिंत पाडून टाकीन, आणि तो तुडविला जाईल; आणि मी त्यास ओसाड करून टाकीन; त्याची छाटणी केली जाणार नाही, ना त्याची मशागत केली जाईल; तर त्यात काटेरी झुडपे व काटे उगवतील; आणि मी मेघांनाही आज्ञा देईन की त्यांनी त्याच्यावर पाऊस पाडू नये. कारण ... त्याने न्यायाची वाट पाहिली, पण पाहा, जुलूम; धार्मिकतेची वाट पाहिली, पण पाहा, आक्रोश.’ यशया 5:3-7.”

“प्रभूंनी मोशेद्वारे आपल्या लोकांसमोर अविश्वासूपणाचा परिणाम ठेवला होता. त्याच्या कराराचे पालन करण्यास नकार देऊन ते स्वतःला देवाच्या जीवनापासून तोडून टाकतील, आणि त्याचा आशीर्वाद त्यांच्यावर येऊ शकणार नाही. ‘सावध राहा,’ मोशे म्हणाला, ‘की आज मी तुला देत असलेल्या त्याच्या आज्ञा, त्याचे न्यायविधी आणि त्याचे नियम न पाळून तू परमेश्वर तुझा देव याला विसरू नकोस; असे होऊ नये की जेव्हा तू खाऊन तृप्त होशील, उत्तम घरे बांधशील आणि त्यात राहशील; आणि जेव्हा तुझे गुराढोरांचे कळप व मेंढपाळीची पाळी वाढेल, तुझे

चांदी-सोनं वाढेल, आणि तुझ्याजवळ असलेले सर्व काही वाढेल; तेव्हा तुझे हृदय उन्मत्त होईल, आणि तू परमेश्वर तुझा देव याला विसरशील.... आणि तू आपल्या हृदयात म्हणशील, माझ्या सामर्थ्याने आणि माझ्या हाताच्या बळाने मला ही संपत्ती मिळवून दिली आहे.... आणि असे होईल की, जर तू परमेश्वर तुझा देव याला मुळीच विसरशील, आणि इतर देवांच्या मागे जाशील, त्यांची सेवा करशील, आणि त्यांची उपासना करशील, तर मी आज तुमच्याविरुद्ध साक्ष देतो की तुम्ही निश्चितच नाश पावाल. ज्या राष्ट्रांचा परमेश्वर तुमच्यासमोर नाश करीत आहे, त्यांच्यासारखेच तुम्हीही नाश पावाल; कारण तुम्ही परमेश्वर तुमचा देव यांच्या वाणीचे पालन केले नाही.' व्यवस्थाविवरण 8:11-14, 17, 19, 20."

यहूदी लोकांनी त्या इशान्याकडे लक्ष दिले नाही. त्यांनी देवाला विसरले, आणि त्याचे प्रतिनिधी म्हणून असलेल्या त्यांच्या उच्च विशेषाधिकाराची दृष्टी गमावली. त्यांना प्राप्त झालेल्या आशीर्वादांमुळे जगाला काहीही आशीर्वाद लाभला नाही. त्यांच्या सर्व लाभांचा उपयोग त्यांनी स्वतःच्या गौरवासाठी करून घेतला. देवाने त्यांच्याकडून जी सेवा अपेक्षित केली होती ती त्यांनी देवापासून हिरावून घेतली, आणि आपल्या सहमानवांपासून धार्मिक मार्गदर्शन व पवित्र आदर्शही त्यांनी हिरावून घेतला. जलप्रलयपूर्व जगातील रहिवाशांप्रमाणे त्यांनी आपल्या दुष्ट अंतःकरणातील प्रत्येक कल्पनेचे अनुसरण केले. अशा रीतीने त्यांनी पवित्र गोष्टींची थट्टा होईल असे स्वरूप निर्माण केले, आणि असे म्हणाले, 'परमेश्वराचे मंदिर, परमेश्वराचे मंदिर, परमेश्वराचे मंदिर, हेच आहे' (यिर्मया 7:4), आणि त्याच वेळी ते देवाच्या स्वभावाचे विपरीत चित्रण करीत होते, त्याच्या नावाचा अपमान करीत होते, आणि त्याच्या पवित्रस्थानाला अपवित्र करीत होते.

"परमेश्वराच्या द्राक्षमळ्याची जबाबदारी ज्यांच्यावर सोपविण्यात आली होती ते मळेवाले त्यांच्या विश्वासास अपात्र ठरले. याजक व शिक्षक लोकांचे विश्वासू शिक्षणकर्ते नव्हते. त्यांनी देवाची कृपा व दया, तसेच त्यांच्या प्रेम आणि सेवेसंबंधीचा त्याचा हक्क, लोकांसमोर ठेवला नाही. या मळेवाल्यांनी स्वतःचाच गौरव शोधला. द्राक्षमळ्याचे फळ स्वतःच्या ताब्यात घेण्याची त्यांची इच्छा होती. लोकांचे लक्ष आणि वंदना स्वतःकडे वेधून घेणे हाच त्यांचा अभ्यास होता."

"इस्राएलमधील या नेत्यांचा अपराध हा सामान्य पाप्याच्या अपराधासारखा नव्हता. हे पुरुष देवाप्रती अत्यंत गंभीर बंधनाखाली उभे होते. 'परमेश्वर असे म्हणतो' हे शिकविण्याची आणि कठोर आज्ञापालन आपल्या व्यवहारिक जीवनात आणण्याची त्यांनी स्वतः प्रतिज्ञा केली होती. परंतु असे करण्याऐवजी ते शास्त्रवचनांचा विपर्यास करीत होते. त्यांनी लोकांवर जड ओझी ठेवली आणि जीवनातील प्रत्येक पावलापर्यंत पोहोचणारे विधी सक्तीने लादले. लोक सततच्या अस्वस्थतेत जगत होते, कारण रब्ब्यांनी ठरवून दिलेल्या अपेक्षा ते पूर्ण करू शकत नव्हते. मनुष्यनिर्मित आज्ञा पाळणे अशक्य आहे हे त्यांनी पाहिले तेव्हा, देवाच्या आज्ञाविषयी ते निष्काळजी झाले."

"प्रभूने आपल्या लोकांना शिकविले होते की द्राक्षमळ्याचा तोच मालक आहे, आणि त्यांची सर्व संपत्ती त्यांना त्याच्यासाठी उपयोगात आणावी म्हणून न्यासरूपाने देण्यात आली आहे. परंतु याजक आणि शिक्षक यांनी आपल्या पवित्र पदाचे कार्य असे केले नाही की जणू ते देवाची मालमत्ता हाताळित आहेत. त्यांच्या कार्याच्या प्रगतीसाठी त्यांच्याकडे सोपविण्यात आलेली साधने आणि सुविधा ते पद्धतशीरपणे त्याच्यापासून लुबाडीत होते. त्यांच्या लोभ आणि लालसेमुळे ते अगदी अन्यजाती लोकांनाही तुच्छ वाटू लागले. अशा प्रकारे देवाचे स्वरूप आणि त्याच्या राज्याचे नियम यांचा विपरीत अर्थ लावण्याची संधी अन्यजाती जगाला मिळाली."

"पित्याच्या हृदयाने देव आपल्या लोकांना सहन करीत होता. दिलेल्या कृपादानांनी आणि परत घेतलेल्या कृपादानांनी त्याने त्यांच्याशी विनवणी केली. धीराने त्याने त्यांची पापे त्यांच्या पुढे ठेवली, आणि सहनशीलतेने त्यांच्या कबुलीची वाट पाहिली. द्राक्षमळ्याच्या रखवालदारांवर देवाचा हक्क बजावून सांगण्यासाठी संदेष्टे व दूत पाठविण्यात आले; पण त्यांचे स्वागत होण्याऐवजी त्यांच्याशी शत्रूप्रमाणे वागण्यात आले. त्या रखवालदारांनी त्यांचा छळ केला आणि त्यांना ठार मारले. देवाने अजून इतर दूत पाठविले, पण त्यांनाही पहिल्यांप्रमाणेच वागणूक मिळाली; एवढेच नव्हे, तर त्या रखवालदारांनी आणखी अधिक ठाम द्वेष प्रकट केला."

“शेवटचा उपाय म्हणून देवाने आपला पुत्र पाठविला आणि म्हटले, ‘ते माझ्या पुत्राचा मान ठेवतील.’ परंतु त्यांच्या प्रतिकारामुळे ते सूडबुद्धीचे झाले होते, आणि त्यांनी आपापसांत म्हटले, ‘हा वारस आहे; चला, आपण याला ठार मारू या, आणि याच्या वारशावर ताबा मिळवू या.’ मग आपण द्राक्षमळा भोगण्यासाठी उरू, आणि त्याच्या फळांबाबत आपल्या मनाप्रमाणे करू.”

“यहूदी अधिपती देवावर प्रेम करीत नव्हते; म्हणून त्यांनी स्वतःला त्याच्यापासून तोडून घेतले, आणि न्याय्य समझोत्यासाठी त्याने केलेले सर्व प्रयत्न नाकारले. देवाचा प्रिय ख्रिस्त द्राक्षमळ्याच्या मालकाचे हक्क प्रस्थापित करण्यासाठी आला; परंतु त्या कुळवाड्यांनी त्याच्याशी उघड तुच्छतेने वागून म्हटले, आम्हांवर राज्य करण्यासाठी हा मनुष्य आम्हांला नको. त्यांनी ख्रिस्ताच्या स्वभावसौंदर्याचा हेवा केला. त्याची शिकवण्याची रीती त्यांच्या रीतीपेक्षा कितीतरी श्रेष्ठ होती, आणि त्याच्या यशाची त्यांना भीती वाटत होती. त्याने त्यांना समजावून सांगितले, त्यांचा ढोंगीपणा उघड केला, आणि त्यांच्या आचरणाचा निश्चित परिणाम त्यांना दाखवून दिला. यामुळे ते संतापाने वेडे झाले. ज्या ताडनांना ते गप्प बसवू शकत नव्हते, त्यांच्यामुळे ते जळफळले. ख्रिस्त सतत जो नीतिमत्तेचा उच्च निकष त्यांच्या समोर ठेवत होता, त्याचा त्यांनी द्वेष केला. त्यांना दिसले की त्याच्या शिकवणीमुळे त्यांचा स्वार्थ उघडा पडत आहे, आणि त्यांनी त्याला ठार मारण्याचा निर्धार केला. त्याने जे काही केले त्यामध्ये प्रकट झालेल्या सत्यनिष्ठेचे, भक्तीचे आणि उच्च आध्यात्मिकतेचे त्यांनी द्वेष केले. त्याचे संपूर्ण जीवन त्यांच्या स्वार्थीपणावर एक ताडना होते, आणि जेव्हा अंतिम कसोटी आली—ती कसोटी जी अनंत जीवनासाठी आज्ञापालन किंवा अनंत मृत्यूसाठी आज्ञाभंग याचा अर्थ धारण करीत होती—तेव्हा त्यांनी इस्राएलच्या पवित्राला नाकारले. जेव्हा त्यांना ख्रिस्त आणि बारब्बा यांच्यामध्ये निवड करण्यास सांगितले गेले, तेव्हा त्यांनी आरोळी ठोकली, ‘बारब्बा आम्हांला सोडा!’ Luke 23:18. आणि पिलाताने विचारले, ‘मग मी येशूचे काय करू?’ तेव्हा त्यांनी संतापाने ओरडून म्हटले, ‘त्याला क्रूसावर खिळा!’ Matthew 27:22. ‘मी तुमच्या राजाला क्रूसावर खिळू काय?’ असे पिलाताने विचारले, आणि याजक व अधिपती यांच्याकडून उत्तर आले, ‘कैसरावाचून आम्हांला दुसरा राजा नाही.’ John 19:15. पिलाताने ‘मी या नीतिमान मनुष्याच्या रक्ताबाबत निर्दोष आहे,’ असे म्हणत आपले हात धुतले, तेव्हा याजक अज्ञानी जमावाबरोबर मिळून उत्कटतेने जाहीर करू लागले, ‘त्याचे रक्त आमच्यावर आणि आमच्या मुलांवर असो.’ Matthew 27:24, 25.”

“अशा प्रकारे यहूदी नेत्यांनी आपली निवड केली. त्यांचा निर्णय त्या पुस्तकात नोंदविला गेला, जे योहानाने सिंहासनावर बसलेल्याच्या हातात पाहिले होते, ते पुस्तक जे कोणताही मनुष्य उघडू शकत नव्हता. आपल्या सर्व सूडभावनेसह हा निर्णय त्यांच्या समोर त्या दिवशी प्रकट होईल, जेव्हा हे पुस्तक यहूदाच्या वंशातील सिंहाद्वारे उघडले जाईल.

“यहूदी लोकांनी आपण स्वर्गाचे लाडके आहोत, आणि देवाची मंडळी म्हणून आपण सदैव उन्नत केले जाणार आहोत, ही कल्पना जपून ठेवली होती. आम्ही अब्राहामाची संताने आहोत, असे ते घोषित करीत; आणि त्यांच्या समृद्धीचा पाया त्यांना इतका दृढ वाटत होता की, पृथ्वी व स्वर्ग यांना ते त्यांच्या अधिकारांपासून त्यांना वंचित करण्याचे आव्हान देत होते. परंतु अविश्वासू जीवन जगून ते स्वर्गाच्या दोषारोपासाठी आणि देवापासून विभक्त होण्यासाठी स्वतःची तयारी करीत होते.”

“द्राक्षमळ्याच्या दृष्टांतात, ख्रिस्ताने याजकांसमोर त्यांच्या दुष्टतेच्या परमोच्च कृत्याचे चित्रण केल्यानंतर, त्याने त्यांना हा प्रश्न विचारला, ‘म्हणून जेव्हा त्या द्राक्षमळ्याचा स्वामी येईल, तेव्हा तो त्या कुळवांबरोबर काय करील?’ याजक अतिशय रसपूर्वक तो वृत्तांत ऐकत होते, आणि विषयाचा संबंध स्वतःशी आहे हे न विचारताच त्यांनी लोकांसह उत्तर दिले, ‘तो त्या दुष्ट मनुष्यांचा अत्यंत दयनीय रीतीने नाश करील, आणि आपला द्राक्षमळा इतर कुळवांना देईल, जे त्याला योग्य ऋतूंमध्ये त्याची फळे देतील.’”

“नकळत त्यांनी स्वतःच आपला विनाशोच्चार केला होता. येशूने त्यांच्याकडे दृष्टिक्षेप केला, आणि त्याच्या भेदक नजरेखाली त्यांना कळले की तो त्यांच्या अंतःकरणातील गुपिते वाचीत होता. त्याचे दैवी स्वरूप त्यांच्या समोर अविवाद्य सामर्थ्याने प्रकट झाले. त्या द्राक्षमळ्याच्या रखवालदारांमध्ये त्यांनी स्वतःचेच प्रतिबिंब पाहिले, आणि ते अनायासे उद्गारले, ‘देव तसे होऊ न दे!’”

अतिशय गंभीरतेने व खेदपूर्वक ख्रिस्ताने विचारले, “तुम्ही शास्त्रांत कधी वाचले नाही काय, ‘ज्या दगडाला बांधणाऱ्यांनी नाकारले, तोच कोपऱ्याचा मुख्य दगड झाला; हे प्रभूकडून झाले आहे, आणि ते आमच्या दृष्टीने अद्भुत आहे’? म्हणून मी तुम्हांला सांगतो, देवाचे राज्य तुमच्याकडून काढून घेतले जाईल आणि त्याची फळे उत्पन्न करणाऱ्या राष्ट्राला दिले जाईल. आणि जो कोणी या दगडावर पडेल तो तुकडे तुकडे होईल; परंतु ज्या कोणावर हा दगड पडेल, त्याला तो चूर्ण करून टाकील.”

“जर लोकांनी ख्रिस्ताला स्वीकारले असते, तर त्याने यहूदी राष्ट्रावर येणारा विनाश टाळला असता. परंतु मत्सर आणि हेवा यांनी त्यांना कठोर व अविचल केले. त्यांनी ठरविले की नाझरेथचा येशू याला ते मशीहा म्हणून स्वीकारणार नाहीत. त्यांनी जगाच्या प्रकाशाला नाकारले, आणि त्यानंतर त्यांचे जीवन मध्यरात्रीच्या अंधारासारख्या अंधकाराने वेढले गेले. पूर्वी सांगितलेला विनाश यहूदी राष्ट्रावर आला. त्यांच्या स्वतःच्या उग्र, अनियंत्रित वासनांनी त्यांच्या नाशास कारणीभूत ठरल्या. आपल्या आंधळ्या क्रोधात त्यांनी एकमेकांचा नाश केला. त्यांच्या बंडखोर, हट्टी अभिमानामुळे त्यांच्या रोमी विजेत्यांचा कोप त्यांच्यावर ओढवला. यरुशलेम नष्ट करण्यात आले, मंदिर उद्ध्वस्त झाले, आणि त्याची जागा शेताप्रमाणे नांगरली गेली. यहूदाच्या संततीचा अत्यंत भयंकर प्रकारच्या मृत्यूंनी नाश झाला. लाखो लोकांना विकून परधर्मी देशांत दास म्हणून सेवा करण्यास पाठविण्यात आले.”

“एक लोक म्हणून यहूद्यांनी देवाचा हेतू पूर्ण करण्यात अपयश पत्करले होते, आणि द्राक्षमळा त्यांच्याकडून काढून घेतला गेला. त्यांनी दुरुपयोग केलेले विशेषाधिकार, त्यांनी तुच्छ मानलेले कार्य, इतरांकडे सोपविण्यात आले.”

“द्राक्षमळ्याचा दृष्टान्त केवळ यहूदी राष्ट्रालाच लागू पडत नाही. त्यात आमच्यासाठीही एक धडा आहे. या पिढीतील मंडळीला देवाने मोठे विशेषाधिकार व आशीर्वाद बहाल केले आहेत, आणि त्यानुरूप फलप्राप्तीची तो अपेक्षा करतो.” Christ’s Object Lessons, 284-296.

योएलाचे पुस्तक जगाच्या अंतकाळातील उत्तरवर्षावाचा इतिहास ओळखून देते. उत्तरवर्षाव हा प्रकटीकरण चौदाव्या अध्यायातील तिसऱ्या देवदूताचा देवाचा अंतिम इशान्याचा संदेश आहे. जरी उत्तरवर्षाव तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करीत असला, तरी तो जखऱ्याच्या सुवर्णतेलाने, पूर्ववर्षाव व उत्तरवर्षावाने, वेदीवरील अग्नीने आणि इतर प्रतीकात्मक निरूपणांनी दर्शविल्याप्रमाणे दैवीत्व आणि मानवता यांमधील संवादप्रक्रियेचेही प्रतिनिधित्व करतो. उत्तरवर्षाव हा केवळ एक संदेश आणि देव व मनुष्य यांमधील संवादप्रक्रिया एवढाच नसून, तो देवाच्या वचनात आधारलेली बायबल-अभ्यासाची एकमेव पवित्रीकृत “पद्धतशास्त्र” देखील आहे. ते पद्धतशास्त्र म्हणजे अठ्ठावीसाव्या अध्यायात आढळणारे यशयाचे “ओळीवर ओळ” होय.

प्राचीन तसेच आधुनिक इस्राएलच्या प्रारंभी, देवाने, “शेतकरी” या नात्याने, इस्राएलला “अरण्यातून” बाहेर आणले. मग ती इजिप्तमधील चारशे तीस वर्षांची गुलामीची कैद असो, किंवा इ.स. ५३८ ते १७९८ पर्यंतच्या अंधकारयुगातील कैद असो, इस्राएलला “अरण्यातून” बाहेर काढण्यात आले; कारण “अरण्य” हे गुलामी व कैद यांचे प्रतीक आहे. प्राचीन प्रत्यक्ष इस्राएल असो वा आधुनिक आध्यात्मिक इस्राएल, देवाने त्यांना अरण्यातील कैदेतून सोडविले आणि “आपला स्वतःचा निवडलेला मालकीहक्काचा लोकसमूह, प्रभूचा द्राक्षमळा” म्हणून त्यांना “स्थापित” केले, जे याजक व राजपुत्र होण्यासाठी बोलावले गेले होते आणि ज्यांच्याकडे “देववचने” प्रतिनिधित्व करण्याचा विशेषाधिकार “सोपविण्यात” आला होता. प्राचीन इस्राएलाकरिता ही “देववचने” म्हणजे व्यवस्था होती, आणि आधुनिक इस्राएलाकरिता व्यवस्था तसेच भविष्यवाण्या दोन्ही आहेत.

“या काळात देवाने आपल्या मंडळीला, जसा त्याने प्राचीन इस्राएलास बोलावले होते, तसा पृथ्वीवर प्रकाश म्हणून उभे राहण्यासाठी बोलावले आहे. सत्याच्या समर्थ विभाजक साधनाने, पहिल्या, दुसऱ्या आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांद्वारे, त्याने त्यांना चर्चापासून आणि जगापासून वेगळे करून स्वतःच्या पवित्र सान्निध्याजवळ आणले आहे. त्याने त्यांना आपल्या नियमशास्त्राचे विश्वस्त केले आहे आणि या काळासाठीच्या भविष्यवाणीतील महान सत्ये त्यांच्या स्वाधीन केली आहेत. जशी प्राचीन इस्राएलाकडे सोपविलेली पवित्र दैवी वचने होती, तसेच हीही जगाला कळविण्यासाठी देण्यात आलेला एक पवित्र विश्वास आहे. प्रकटीकरण 14 मधील तीन देवदूत त्या

लोकांचे प्रतिनिधित्व करतात जे देवाच्या संदेशांचा प्रकाश स्वीकारतात आणि पृथ्वीच्या लांबी-रंदीभर इशारा ध्वनित करण्यासाठी त्यांचे प्रतिनिधी म्हणून पुढे जातात." Testimonies, volume 5, 455.

आधुनिक इस्राएल यास पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याखाली त्यांच्या वैयक्तिक अनुभवात ख्रिस्ताचा स्वभाव प्रकट करीत असताना, उत्तर पावसाच्या सामर्थ्याखाली तिसऱ्या देवदूताची मोठी हाक जाहीर करण्यासाठी नेमण्यात आले होते. तिसऱ्या देवदूताची मोठी हाक उत्तर पावसाच्या ओतप्रोत वर्षावाच्या काळात पूर्ण होते, त्या वेळी जेव्हा शांती व सुरक्षिततेचा एक खोटा उत्तर पावसाचा संदेश अशा पुरुषांच्या एका वर्गाद्वारे प्रोत्साहित केला जात असतो, जे बाबेलच्या द्राक्षारसाने मतवाले झालेले असतात. हेच यशयाच्या एफ्रेमचे मद्यपी आणि योएलमधील द्राक्षारस पिणारे आहेत, ज्यांच्या तोंडापासून नवा द्राक्षारस कापून टाकण्यात आला आहे. जे खरा उत्तर पावसाचा संदेश स्वीकारतात त्यांचे प्रतिनिधित्व दानिएल, मिशाएल, हनन्या आणि अजर्या यांनी केले आहे, ज्यांनी स्वर्गीय अन्नासाठी बाबेलचे अन्न नाकारले. हेच ते एक लाख चव्वेचाळीस हजार आहेत, जे मोशेचे आणि कोकराचे गीत गातात, तसेच द्राक्षमळ्याचेही; कारण द्राक्षमळ्याचा दृष्टांत प्राचीन इस्राएलच्या करारसंबंधाच्या आरंभी मोशेच्या इतिहासात पूर्ण झाला होता, आणि प्राचीन इस्राएलच्या करारसंबंधाच्या शेवटी तो पुन्हा कोकराच्या इतिहासात पूर्ण झाला.

द्राक्षमळ्याचे गीत नव्या करारातील लोक प्रभूशी विवाहबद्ध होत असताना, पूर्वीच्या करारातील लोकांना वगळण्यात येत असल्याने समाप्त होते. प्रभूने चाळीस वर्षांच्या अरण्यभ्रमंतीत मृत्यू पावलेल्यांना वगळले आणि ज्योशवाशी करार केला, अगदी त्याच वेळी तो मृत्यू पावणाऱ्यांना दूर करीत होता. प्रभू प्राचीन इस्राएलला दूर करीत असतानाच तो ख्रिस्ती मंडळीशी विवाहबद्ध होत होता. अल्फा, म्हणजे आरंभीचा इतिहास, मोशेद्वारे दर्शविला जातो, आणि ओमेगा कोकरूद्वारे दर्शविला जातो. त्यांनी दोघांनी दर्शविलेला इतिहास हा द्राक्षमळ्याच्या दृष्टांताचा इतिहास आहे; म्हणून यशयाचे द्राक्षमळ्याचे गीत हे योहान प्रकटकर्त्याचे मोशे व कोकरू यांचे गीत आहे.

पुढील लेखात आपण हे विचार पुढे चालू ठेवू.

"हे सिस्टर व्हाइट यांचे शब्द नाहीत, तर प्रभूचे शब्द आहेत, आणि त्यांच्या दूताने ते मला तुम्हांला देण्यासाठी दिले आहेत. देव तुम्हांला आवाहन करीत आहे की यापुढे तुम्ही त्याच्या विरुद्ध हेतूंनी कार्य करू नका. जे लोक स्वतःला ख्रिस्ती म्हणवितात, परंतु सैतानाची वैशिष्ट्ये प्रकट करीत आहेत, आणि आत्म्याने, वचनाने व कृतीने सत्याच्या प्रगतीस विरोध करीत आहेत, आणि निश्चितच सैतान ज्या मार्गाने त्यांना नेत आहे त्या मार्गाने चालत आहेत, अशा मनुष्यांविषयी पुष्कळ सूचना देण्यात आली. त्यांच्या हृदयाच्या कठोरतेमुळे त्यांनी असा अधिकार हस्तगत केला आहे, जो कोणत्याही प्रकारे त्यांचा नाही, आणि जो त्यांनी वापरू नये. महान शिक्षक म्हणतो, 'मी उलथून टाकीन, उलथून टाकीन, उलथून टाकीन.' बॅटल क्रीकमध्ये लोक म्हणतात, 'परमेश्वराचे मंदिर, परमेश्वराचे मंदिर आम्हीच आहोत,' परंतु ते सामान्य अग्नी वापरीत आहेत. देवाच्या कृपेने त्यांची अंतःकरणे मृदू व विनीत झालेली नाहीत." Manuscript Releases, volume 13, 222.

"देवाच्या सहनशीलतेला एक उद्देश आहे, परंतु तुम्ही तो विफल करीत आहात. तो अशा अवस्थेला येऊ देत आहे की जी तुम्हाला पुढे जाऊन रोखून धरलेली पाहावयाची आहे, परंतु तेव्हा फार उशीर झालेला असेल. देवाने एलियाला क्रूर व कपटी हजाएल याला सीरियाचा राजा म्हणून अभिषेक करण्याची आज्ञा दिली, जेणेकरून तो मूर्तिपूजक इस्राएलवर एक फटका ठरो. कोण जाणे, देव तुम्हाला त्या फसवणुकांकडेच सोडून देणार नाही का, ज्या तुम्हाला प्रिय आहेत? कोण जाणे, शांततेच्या सुवार्तेची आमच्या कृतघ्न मंडळ्यांना घोषणा करणारे विश्वासू, दूढ, आणि खरे प्रचारक हेच कदाचित शेवटचे ठरतील? कदाचित असेही असेल की नाश करणारे आधीच सैतानाच्या हाताखाली प्रशिक्षण घेत आहेत आणि आणखी थोडे ध्वजवाहक निघून जाण्याचीच वाट पाहत आहेत, जेणेकरून ते त्यांच्या जागी उभे राहून खोट्या संदेशाच्या आवाजात, 'शांती, शांती,' अशी हाक मारतील, जेव्हा परमेश्वराने शांतीची वाणी बोललेली नाही. मी क्वचितच रडतो, पण आता माझे डोळे अश्रूंनी धूसर झालेले मला दिसतात; मी लिहित असताना ते माझ्या कागदावर पडत आहेत. कदाचित लवकरच आमच्यामध्ये सर्व भविष्यवाण्या संपुष्टात येतील, आणि जी वाणी लोकांना जागृत करीत आली आहे ती त्यांच्या शारीरिक निद्रेला पुन्हा कधीही भंग करणार नाही."

“जेव्हा देव पृथ्वीवर आपले विलक्षण कार्य करील, जेव्हा पवित्र हात पुढे कराराचा संदूक वाहणार नाहीत, तेव्हा लोकांवर हाय येईल. अरे, तू तरी, या तुझ्या दिवसात, तुझ्या शांतीशी संबंधित गोष्टी ओळखल्या असत्या! अरे, आमचे लोक निनवेप्रमाणे आपल्या सर्व सामर्थ्याने पश्चात्ताप करो आणि आपल्या सर्व अंतःकरणाने विश्वास ठेवो, म्हणजे देव आपला प्रखर क्रोध त्यांच्यापासून दूर करे.” Testimonies, volume 5, 77.

“जर तुम्ही हृदयाच्या हट्टीपणाला वाव दिलात, आणि अभिमान व आत्मधार्मिकतेमुळे आपले दोष कबूल केले नाहीत, तर तुम्ही सैतानाच्या प्रलोभनांच्या अधीन राहाल. प्रभू जेव्हा तुमच्या चुका तुम्हाला दाखवून देतो, तेव्हा तुम्ही पश्चात्ताप केला नाही किंवा कबुली दिली नाही, तर त्याची दैवी व्यवस्था तुम्हाला पुन्हा पुन्हा त्याच भूमीवरून नेईल. तुम्ही त्याच स्वरूपाच्या चुका करीत राहण्यासाठी सोडले जाल; तुम्ही शहाणपणापासून वंचित राहाल, आणि पापाला धार्मिकता, व धार्मिकतेला पाप म्हणाल. या शेवटच्या दिवसांत प्रबळ होणाऱ्या असंख्य फसवणुका तुम्हाला वेढून टाकतील, आणि तुम्ही नेते बदलाल, आणि तसे केले आहे हेही तुम्हाला कळणार नाही.” Review and Herald, December 16, 1890.